

СПАСЕНИЕТО НА ЛИЦЕТО ТИ

Дейвид Уилкерсън
3 Април 1995

Имате нужда от пластична операция на лицето, извършена от Святия Дух

Давид смело заяви: "...Той е помощ на лицето ми" (Псалм 42:11), което повтаря и в друг псалм: "...Той е помощ на лицето ми" (43:5). Точния превод на тези два стиха от оригиналния еврейски е: "Бог е спасението на лицето ми!"

Вярвам, че Давид казва нещо много важно тук. Вижте, лицето ви е като билборд, който рекламира онова, което се случва в сърцето ви. Цялата радост или притеснение, което е вътре във вас, се отразява на изражението ви. Когато говоря за изражение, имам предвид израза на лицето, езика на тялото, тона на гласа.

Например, когато умът ми е натоварен с грижите за нашата църква - проповедите, финансите, взаимоотношенията - аз имам склонността да се омърлушвам. Изглеждам зает. Челото ми е набраздено. Някои хора дори ми казват, че изглеждам тъжен.

Неотдавна се разхождах по 52-ра улица в близост до Хана Хаус, напълно погълнат от мисли за църковния бизнес и вероятно съм ходел, влачейки си краката. Стигнах до къща на наркомани, където една жена седеше на площадката пред вратата, усмихната до уши. Разбрах, че беше доста "надрусана". Тя ме гледеше докато приближавам, и когато стигнах до нея, ми каза: „Господине, не може да е толкова зле.“

Бях поразен! Помислих си: „Ето тази жена е „надрусана“, а ето ме мен - един Божий човек. Тя се усмихва и изглежда добре, а аз съм омърлушен, като че ли цялата ми надежда си е отишла.“ Какъв укор беше за мен това! Аз благодаря на Бог за Неговото велико спасение - за изкуплението на нашите души, дух и тяло. Но много от нас трябва да получат спасение на лицата си! Ние се нуждаем от пластична операция на лицето, извършена от Святия Дух, тъй като лицата ни дават грешно послание на света!

Вероятно сте чули, че един аспириин на ден е полезен за сърцето. Той пречи на съсирването на кръвта, което може да причини сърдечни удари. Но сега изследванията са показали, че аспирина има ефект и върху бръчките на лицето. Д-р Нагийна Малик - учен от Оксфорд, Англия, наскоро провела проучване, което довело до някои невероятни резултати. Нейните изследвания показват, че аспириинът помага за предотвратяване на бръчките чрез поддържане гъвкавостта на кожата, предотвратяване на втвърдяването на колагена и блокиране на някои от лошите ефекти на захарта върху тялото. Така че, сега науката казва, че може да изглеждате по-млади, ако редовно приемате аспириин. Или, ако искате по-радикална промяна на външния си вид и можете да си го позволите, платете на пластичен хирург да промени чертите на лицето ви.

Но, възлюбени, няма значение каква пластична операция на лицето имате - лечебна, хирургична или друг вид. Лицето ви ще продължава да отразява онова, което се случва в сърцето ви! Не може да скриете вътрешните си емоции. Вашето лице е прозорецът на душата ви!

Нищо не втвърдява лицето така, както греха и безпокойството!

„Нечестив човек прави дръзко лицето си ...” (Притчи 21:29).

Ако живеете в Ню Йорк Сити, всичко, което трябва да направите, е да се огледате по улиците - и ще видите лицата на хората, състарени и помрачени от греха! Гостите от Средния Запад не могат да го разберат. Хората тук изглеждат от двадесет до тридесет години по-стари от действителната им възраст. Грехът бързо състарява хората!

Спомням си преди около десет години една млада филмова актриса - изгряваща звезда в своите двадесет години, която тъкмо се беше възстановила от дълго пристрастяване към наркотиците. Вестниците съобщиха, че се опитва да се върне на снимачната площадка, но лицето ѝ е се беше състарило с около тридесет години! Видях една нейна снимка, и наистина, лицето ѝ беше гравирано от грях и закоравяване. В крайна сметка тя трябваше да приеме роли на по-възрастни жени, защото кожата ѝ беше станала твърда и набръчкана. От друга страна, аз виждам чудотворни промени в лицата на мъжете и жените, които приемаме в нашите къщи за наркозависими. Те започват програмите ни с ужасно, греховно изражение - и само за няколко дни докато Исус лекува вътрешния им човек, те започват да сияят. Изглеждат така, сякаш буквално им е направена пластична операция на лицето - операция от Святия Дух!

Една млада жена постъпи в Хана Хаус преди около година с бръчки от греха, дълбоко врязани на лицето ѝ. Нейното изражение беше изключително кораво. Но въпреки това, две седмици след като бе спасена, никой не можеше да повярва на промяната. Дори аз не я познах!

Как става такава промяна на изражението?

„... Мъдростта на човека осветлява лицето му, и коравината на лицето му се променя” (Еклесиаст 8:1).

За мен „мъдрост” в този стих означава Исус Христос. Всъщност, самото присъствие на Христос в сърцето ви има директно отражение върху лицето ви! То дава ефект върху походката, говоренето, самия тон на гласа ви. Безпокойството може да помрачи лицето на човека също точно толкова, колкото и бруталния грях. Всички знаем, че като християни не бива да се притесняваме. Нашия Господ е напълно наясно с всичките ни нужди и проблеми. Въпреки това, може да си кажете: „Хайде, брат Дейв. Вие се безпокоите, нали?” Да, разбира се - но не би трябвало да го правя. (И се чудя колко от бръчките на лицето ми са в резултат от притеснения!)

Вярвам, че нашето е „религия на лицето.“ Когато позволим на Исус да е Господар на всичко - когато дадем всичките си грижи на Него, доверим се изцяло на Словото Му и си починем в Неговата любов - нашия външен вид трябва да претърпи дълбока промяна. От нашето лице трябва да започне да се излъчва едно тихо спокойствие. Писанието ни посочва много примери за това: Когато Анна положи своята тежест: "... лицето ѝ не беше вече скръбно" (1 Царе 1:18). То не беше набраздено от скръб или тъга. От нея се излъчваше радост!

Когато Стефан се изправи пред враждебно настроените, гневни мъже в Синедриона, „... лицето му, като че беше лице на ангел“ (Деян. 6:15). Стефан застана сред невярващите с блясъка на Исус Христос - и разликата стана явна за всички! Мъжете в съвета на тази синагога бяха толкова ядосани на Стефан, че „... скърцаха със зъби на него“ (Деяния 7:54). Някога гневни хора скърцали ли са със зъби срещу вас? Ако е така, вероятно си спомняте какво точно са отразявали лицата им!

В Божия дом има много тъжни, унили и набръчкани лица!

Убеден съм, че ние имаме и задължение да оставим нашето лице да говори за Божията вяроност в живота ни. Но проблемът е, че чертите на лицето и езика на тялото ни често говорят точно обратното!

Лицата на много вярващи казват: „Моят Бог ме разочарова! Той не се интересува повече от мен. Трябва сам да нося всичките си тежести и проблеми. Аз скърбя и плача - трябва да решавам собствената си съдба и да планирам собственото си избавление, защото Бог не ми помага!“

Вие може съзнателно да не да говорите такива неща за себе си, но те да се виждат на лицето ви! Може би в този момент имате угрижен вид. Може да се дължи на проблеми в семейството – брака ви, децата, парите. Всеки ден се събуждате и тези проблеми ви ударят в лицето. Те висят над вас като тъмен облак!

Искам да ви покажа от Божието Слово, че това, което преживявате не е нещо ново. Някой друг е бил точно там, където се намирате сега: „... Нощем простирах ръката си към Него без да престана; душата ми не искаше да се утеша ...Оплаквам се, и духът ми отпада .... Удържаш очите ми в неспане; смущавам се до толкоз щото не мога да продумам. Размислих за древните дни, за годините на старите времена. Спомням си за нощното си пеене ...“

„Господ до века ли ще отхвърля? Не ще ли вече да покаже благоволение? Престанала ли е милостта Му за винаги? Пропада ли обещанието Му за всякога? Забрави ли Бог да бъде благодатен? Или в гнева Си е затворил Своите благи милости? ... Тогава рекох: 'Това е слабост за мене ...'" (Псалм 77:1-10).

Когато псалмистът казва: „Това е слабост за мене“ - това означава буквално „Това трябва да го издържа.“ Питам ви: Вашето състояние по-лошо ли е от на този човек? Според думите му, той е далеч от всяко спокойствие. Неговият дух е угрижен. Той не може да спи. Толкова е смутен, че не може да говори. Трябва да мисли дълго, за да се сети за по-добри времена. Чувства се отхвърлен и сам, забравен от Бога, преследван от спомените за по-добри дни.

Но псалмистът в крайна сметка излиза от неприятностите си с възстановен щастлив израз на лицето. Защо? Защото, казва той „викам към Бога с гласа си ... В деня на неволята си ...” (Псалм 77:1-2). Има много християни, които вярват в Исус и уповават на Словото Му - и въпреки това продължават да страдат ден след ден, година след година, защото не занасят своите проблеми при Него. Колко домове са нещастни, защото единият от съпрузите е обзет от собствените си проблеми или тези на своите деца и забравя за нуждите на партньора си?

Например - съпругата може да носи проблемите на децата си толкова дълго време, че те действително да се отпечатат на лицето ѝ. Година след година нейния съпруг чува само оплаквания и никога не вижда радост на лицето ѝ, защото е обвързана с товара на децата. Той се опитва да устоява в любовта, но нейното обсебване постепенно го изморява. Да се живее с нея става като да се живее в морга!

Тази жена бавно съсипва брака си - огорчавайки своя търпелив съпруг - защото е поробена от своите проблеми! Тя няма мир, нито спокойствие, нито усмивка, нито нормални дни или нощи. Тя е погълната от тъга, която не може да остави. Ден след ден същата стара история: тя спи с нея, яде с нея, говори за нея - и си остава винаги депресирана. В крайна сметка отблъсква дори своите приятели. Те се опитват да ѝ предложат сила чрез молитва. Но техния съвет и насърчение да предаде всичко на Исус остава пренебрегнат. Сякаш тази жена никога не е чувала слово. И малко по малко, нейните приятели се отдръпват от нея. В крайна сметка, всичко, което е останало в живота ѝ, е нейния собствен малък свят – целия обгърнат с проблемите на някой друг!

Много такива хора стигат до предела на своите възможности и в крайна сметка се развеждат или преживяват нервен срив. Лицата им са гравирани с бръчки на тъга. А притесненията им имат опустошително въздействие върху децата и дори внуците им. Ако това описва вас, моля ви: днес, в този момент да останете някъде насаме с Господ и да викаете към Него! Кажете Му всичките си проблеми - всичко за вас. Кажете Му, че сте на края на силите си, че не можете да издържате повече, че сте готови да положите всичко на Неговите рамене. Излейте всичко пред Бога!

Изумява ме, че толкова много хора, които казват, че са влюбени в Исус, стигат до трудно място и въпреки това не се обръщат към Него. Защо не се затворим в Неговото присъствие и не излеем сърцата си пред Него?

Може да отговорите: „Просто нямам навик да правя това. Аз не съм много човек на молитвата. Вместо да отида при Бога, аз нося целия товар в себе си.”

В действителност, когато ги удари проблем с греха или някаква криза, много християни имат тенденцията - като Адам и Ева - да бягат и да се крият. Но, възлюбени, най-доброто време да се научите да тичате при Исус, е точно в такъв момент - когато сте в голяма нужда! Давид каза, че това беше тайната му на избавление във време на беда: „Избави ме, Господи, от неприятелите ми; към Тебе прибягвам, за да ме скриеш” (Псалм 143:9).

Може да започнете да правите това още днес. И докато го вършите, ще видите да се случва чудо: Вашия товар ще бъде вдигнат. Сърцето ви ще се промени. Ще преживеете една цяла нова сфера на победа, като междуременно ще получите пластична операция на лицето!

Сега, позволете ми да стигна до сърцето на моето послание:

Искам да говоря за „Безименната слабост“!

Съществува една необяснима духовна депресия, която идва върху най-святите Божиите служители в един или друг момент. Псалмистът казва: „Защо си отпаднала, душе моя? И защо се смущаваш дълбоко в мене? Боже мой, душата ми е отпаднала дълбоко в мене ...” (Псалм 42:5-6).

Учените не са сигурни кой е авторът на този псалм. Но знаем със сигурност, че нещо го е притеснявало. Душата му е дълбоко разстроена и той не може да обясни защо!

Този псалмист е огнен за Бога човек. Той жадува за Него както елен пъхти за водни потоци (вижте стих 1) - жаден е за Него, копнее за близост. Той пита: „... Кога ще дойда и ще се явя пред Бога?” (стих 2).

Никога няма да научим коя е била слабостта на псалмиста. Без съмнение, той сам се е опитвал да я разбере, викайки към Бога: „Защо, Господи? Защо е тази необяснима духовна депресия в мен? Обичам те повече от всякога. Сърцето ми копнее за Теб. Но поради някаква причина преминавам през тази депресия. Чувствам се толкова отпаднал, без да знам какво ме притеснява. Не мога да го обясня!” „Моите сълзи ми станаха храна денем и нощем ...” (стих 3).

Някога преживявали ли сте такава необяснима меланхолия - едно неочаквано, неназовано духовно униение? Един ден се справяте добре, без да имате някакъв известен за вас грях в живота си. Но на другия ден се събуждате с дълбоко смущение в душата си. Някаква депресия е дошла върху вас и не може да я спрете!

Има един скъп брат евреин на име Джоел, който посещава нашата църква. Той е поет и знам, че има чувствителен дух. Видях го един ден докато влизаше в метрото и го поздравих с „Как е?” Джоел отговори полу усмихнат. След това, с озадачен поглед каза: „Добре, предполагам. Чувствам нещо, което не мога да обясня.”

Знаех точно какво имаше предвид, защото аз лично току-що бях излязъл от подобно състояние. Можех да кажа заедно с псалмиста, че гладувам и жадувам за Бога, че душата ми пъхти за интимност с Него. Аз нямах семейни или лични проблеми, които биха смутили душата ми. Всъщност, никога не се бях се чувствал по-близо до Господ.

Но ей така, от нищото дойде безименна слабост! Усетих чувство за безполезност, скука и монотонност. Усетих също, че сякаш нищо не бях постигнал. Умът ми беше в застои и не можех да разбера това. Въобще не изпитвах желание да се моля.

Възлюбени, това се отрази на изражението ми! Лицето ми беше тъжно, а това чувство остана в продължение на дни. Накрая се помолих: „Господи, какво се случва? Защо се чувствам по този начин? Знаем, че Ти ме обичаш, но аз се чувствам пълен провал!” През целия ден усещах как очите ми се пълнят със сълзи и на няколко пъти оставих този поток да потече свободно. В крайна сметка казах като псалмиста: „Защо си отпаднала, душе моя? Защо си смутена? Защо скърбиш?”

Една жена служител веднъж ми каза: „Понякога се събуждам безчувствена. Осъзнавам, че съм уверена в Господа и имам прекрасна интимност с Него. Вярвам, че духът ми е силен. Но, когато се събудя сутрин изпитвам тези депресиращи чувства и просто не мога да си го обясня. Все едно животът ми е в режим на задържане - като че ли съм на три колела, вместо на четири.”

Това страдание е широко разпространено сред мъжете и жените в служение. Жената на един пастор ми каза: „Съпругът ми има добра църква и е доста уважаван. Бог отвори много врати за нас и нашите нужди са снабдени. Съпругът ми има всичко, което някога е искал - всичко, за което се е молил.

Но понякога над него идва нещо и това ме тревожи. Той става неспокоен и ми казва, че се чувства така, сякаш нищо не е направил. Той не може да обясни това, което идва върху него - и това ме кара да се чувствам наистина несигурна.”

Вярвам, че тази безименна слабост стои зад много „двугодишни учители” и „четиригодишни проповедници.” Това са служителите, които стоят в църквата определен период от време, след което стават неспокойни и напускат. Или, понякога остават, но се чувстват принудени да „направят нещо да се случи” в събранието. Обзема ги едно странно безпокойство.

Често в такива времена пасторът решава да започне огромен строителен проект за своята църква. Молитвена група от един град писа на нашето служение, с което поиска молитва за своя пастор. Те написаха: „С нашия пастор се случва нещо, което не можем да обясним. Той иска да построи гимнастически салон, а нашето събрание се състои предимно от хора над шейсет годишна възраст! Всеки се чуди какво ще правим с този салон. Никой не го иска. Пасторът не може да обясни защо му е, и съпругата му също не знае какво се крие зад тази идея. Моля ви, молете се той да се справи по-бързо с това - преди да е започнал да строи!”

Има много други хора в служение, които са точно като този човек. Но сега нека поговорим за вас. Имате ли усещането, че животът ви е в режим на задържане? Чувствате ли се отпаднали, смутени в сърцето си, с всякакви тъжни, объркващи мисли в душата си - и всичко това е необяснимо за вас? Молитвите ви остават ли без отговор? Мечтите ви осъществяват ли се? И мислите ли, че това се отразява на лицето ви?

Имам добра новина: това е слабостта на праведните! Тя поразява само тези, които гладуват за Исус. Ние не се страхуваме от такава немощ, защото Святия Дух има дял в нея!

Сега съм в моите шестдесет години и съм преживял достатъчно от живота, за да знам, че в определен момент това се случва на всеки християнин. Но ние не трябва да се опитваме да

го разберем, защото не можем! Псалмистът никога не получи отговори на своите „защо“ питания. И няма книга, съветник или психолог на земята, които могат да ви кажат защо безименната слабост е дошла върху вас.

Вярвам, че тази странна слабост е „въздишката на Святия Дух“ вътре в нас. Той ни позволява да разберем какво е усещането да бъдеш без Бог - да бъдеш сам, без утеха, надежда или насока. Той ни позволява да преживеем усещането в такова толкова ужасно състояние!

Вижте, телата ни са Негов храм - и Той е изпратен, за да ни подготви като непорочна невеста на Христос. Той знае какво е необходимо, за да ни държи неопетнени за Младоженеца. Той знае и колко е важно за нас да викаме към Бога за ежедневна сила и власт над всеки притесняващ ни грях. Ние не можем да устоим в тези времена, ако не сме интимни с Господа - ако не Му се доверяваме напълно и постоянно не тичаме в Неговото присъствие.

Святия Дух знае също ума на Бога и изхода от всеки проблем. Той има силата да ни избави от всеки товар или трудност, и от Своето свято светилище в сърцата ни Той вдъхва Своето влияние върху нашите емоции - увещание, умоляване, насърчение, утешаване, изобличаване, ръководство, поучение, укоряване, изявяване реалността на Христос.

Но ние пренебрегваме този прекрасен подарък в себе си. Напълно пренебрегваме Божия Дух! Ние вършим ежедневните си дела така, сякаш Той не пребъдва в нас. И доказателството е върху лицата ни - те са помрачени и унили!

Жалко е да се каже, но много християни пренебрегват търсенето на Бог!

Много от нас четат Библията с отегчение. Отваряме Божието Слово, само защото знаем, че трябва да го правим, но нейното послание не се свързва с нас. Тя не ни носи възкресенски живот. Освен това се молим все по-малко и по-малко. Вече не чакаме с нетърпение да се затворим сами за разговор с нашия Господ.

Възлюбени, дарът на Святия Дух в нас ни дава цялата власт, ресурси, надежда, благодат и мир, от които се нуждаем. И въпреки това, ние жестоко злоупотребяваме с Него, пренебрегвайки Го! Пълна злоупотреба спрямо Духа е да носим ненужни товари - да ходим пред нечестивия свят измъчени и унили, сякаш Бог е мъртъв.

Ето защо Святия Дух въздиша и стене в нашия дух с неизговорими стенания. Той въздиша вътре в нас докато се оттегля за известно време! Не, Той не ни изоставя напълно, но понякога се отдръпва за определен период, за да изпита нашата вяра.

Защо въздиша Той? Защото вместо да тичаме към Него, ние стоим будни цяла нощ и говорим с приятели, четем книги със съвети и се опитваме да намерим отговори. И през цялото време пренебрегваме Неговото присъствие! Той се намира в самото светилище на сърцето ни, предлагайки ни всичко, от което се нуждаем. Но ние настояваме да изплачем нуждите си пред другите и да се разхождаме с помрачени лица!

Когато Святия Дух въздиша в живота ми, аз се изпитвам, питам се: „Господи, къде сбърках? Има ли някакъв скрит грях в мен?“ Търсех ли търсех отговори - четях книги, проучвах думи. Опитвах се отчаяно да открия защо преминавам през безименната слабост.

Понякога този завладяващ дух все още е над мен. Но сега знам защо и не се страхувам повече от него. Знам, че няма нищо общо с това да си в грях. Напротив, това е Святия Дух, Който работи в мен. Той въздиша, за да се върна в ръцете на Исус!

Именно този ефект на въздишането на Духа беше върху псалмиста. Той му даде нов глад за Бога: „Тогава рекох: Това е слабост за мене да мисля, че десницата на Всевишния се изменява. Ще спомена делата Господни; защото ще си спомня чудесата извършени от Тебе в древност. И ще размишлявам върху всичко що си сторил, и деянията Ти ще преговарям. Боже, в светост е Твоят път; кой бог е велик, както истинският Бог? Ти си Бог, Който вършиш чудеса; явил си между племената силата Си“ (Псалм 77:10-14).

„... Да ме заведат в Твоя свет хълм и в обиталищата Ти. Тогава ще вляза при Божия олтар, при Бога моята превъзходна радост ...“ (Псалм 43:3-4).

Духът позволява тази безименна слабост да тормози живота ни докато кажем: „Не мога да разбера какво се случва! Знам, че не мога да се боря с дявола със собствената си сила и да преодоля всяко изкушение без Святия Дух. Уморих се да ходя при другите за отговор. О, Господи - към Теб викам сега. Не мога да направя нищо без Теб. Свети Душе, поеми контрола!“

Просто казано - това, което изпитваме в тази слабост, е самота за Исус. То не е истинска депресия. Не - това е копнеж да се наслаждаваме на присъствието на нашия Спасител! Въздишката и стенанието са изцяло свързани с това.

Вижте, когато нямаме Неговото присъствие, това се показва на лицето ни. И псалмистът пише: „... непрестанно ми думат: Где е твоят Бог?“ (Псалм 42:3).

Очевидно той е толкова унил, че това се отразява на лицето и езика на тялото му. Когато го виждат в такава тъга и безнадеждност, другите му казват: „Ти не беше ли човек на вяра? Така че, къде е твоя Бог?“

Възлюбени, ако не тичате към Господа и лицето ви не отразява това, тогава светът има пълното право да ви зададе същия въпрос: „Погледни се! Изглеждаш ужасно - толкова тъжен, толкова безнадежден. Къде е твоя Бог? Къде е Христос, Който толкова много проповядваш?“

Лицето ти казва ли на изгубеното, объркано поколение: „Душата ми е в покой, ума ми в мир, защото в мен обитава самият Дух на Бога! Той ме ръководи, утешава разтревожената ми душа. Няма да се уплаша от зло, защото спя и се събуждам в спасителната сила на Святия Дух, Който живее в мен!“

Нека ви кажа как Бог ме изведе от моята слабост!

Наскоро преминах през такова време на тежки въздишки и стенания, когато Бог изпрати специално слово от небето. Докато се разхождах из хълмовете на Пенсилвания, Господ постави следното слово в сърцето ми - и аз го повтарях отново и отново докато моята неназована слабост се надигна и си отиде. Словото е просто един стих: „И всяка ваша грижа възложете на Него, защото Той се грижи за вас” (1 Петрово 5:7).

Едно е да цитираш този стих, а друго да го вярваш! Докато вървах из гората, аз си спомних, че Господ напълно се грижи за мен и това, през което преминавам. Той е докоснат от слабостите ми. Затова извиках: „О, Господи, Ти се грижиш за мен! Ти наистина ме обичаш. Ти ме пазиш непрекъснато!”

Изведнъж Святия Дух прошепна в душата ми: „Това е тайната! Ето защо Отец Ме е пратил - да ти помогна да се убедиш в това слово.” Трябва да вярваме, че няма значение това, което преживявате и е без значение какъв товар носите -Той се грижи за вас!

„Бог не ти е ядосан. Той не се крие от теб. Напротив, сърцето Му е задвижено за теб. Той се грижи за всичко, което те засяга. Ще повярваш ли това, Дейвид? Ще възложиш ли всичките си грижи на Него - всичките си грехове, провали, проблеми и нужди?”

Скъпи светия, ако наистина вярваш, че Бог те обича и можеш да положиш всичките си грижи на Него, ти ще ходиш в славна свобода. Лицето ти ще бъде издигнато, както беше моето! Сега, като се разхождам из студените, безразлични улици на Ню Йорк, аз възлагам всичките си грижи на Господа. И си спомням: „Моят небесен Отец се грижи за мен.Той ме обича и е загрижен за мен!”

И следващия път, когато видя тази наркоманка на 52-ра улица, ще мога да кажа: „Ти беше права – наистина, положението не е чак толкова зле. Добре е. Алилуя!”

Използван с разрешение на World Challenge, P. O. Box 260, Lindale, TX 75771, USA.

© 1995 World Challenge, Inc., PO Box 260, Lindale, Texas 75771

[The Salvation of Your Face](#) / [Спасението на лицето ти](#)